6. INSOLVENTIE / INSOLVABILITÉ

Inge Van de Plas[3]

Rechtspraak/Jurisprudence

Hof van Cassatie 7 mei 2021
Zaak: C.20.0450.N
BESLAG EN EXECUTIE
Uitvoerend beslag – Uitvoerend beslag op onroerend goed – Bewarend beslag op onroerend goed – Faillissement – Inbeslagname – Vervreemding beslagen goederen
SAISIES ET VOIES D'EXÉCUTION
Saisie-exécution – Saisie-exécution sur bien immobilier – Saisie conservatoire sur bien immobilier – Faillite – Alinéation bien saisis

De feiten voorafgaand aan dit arrest waren als volgt. Een bewarend beslag werd verkregen op een onroerend goed en overgeschreven in het bevoegde kantoor van de Algemene Administratie van de Patrimoniumdocumentatie. Hierna werd het bewarend beslag omgezet in een uitvoerbaar beslag en werd opnieuw correct overgeschreven. In de tussentijd werd het beslagen onroerend goed verkocht. Het hypothecair getuigschrift dat werd opgevraagd in het licht van deze verkoop maakte geen melding van het gevestigde beslag. De hypotheek werd gelicht na betaling van de hypothecaire schuldeiser. Vervolgens werd de schuldenaar failliet verklaard en werd de schuldvordering van de beslagleggende schuldeiser opgenomen in het passief.

Op niveau van het hof van beroep wordt geoordeeld dat artikel 1444 Ger.W. voorschrijft dat een vervreemding of hypotheek op een onroerend goed niet kan worden ingeroepen tegen de schuldeiser die bewarend beslag heeft gelegd. Bovendien was de beslaglegger gerechtvaardigd tot het inroepen van artikel 1444 Ger.W. en staat het faillissement van de schuldenaar los van de niet-tegenstelbaarheid van de verkoop ten aanzien van de beslaglegger.

Het cassatieberoep stelt in zijn verzoekschrift dat ten aanzien van de beslaglegger het onroerend goed een onderdeel van het vermogen van de schuldenaar blijft en dat bijgevolg het faillissement van de schuldenaar mee in overweging moet worden genomen. De beslissing die stelt dat het faillissement geen effect heeft op het beslag van de schuldeiser is niet verantwoord naar recht.

Het Hof van Cassatie volgt de redenering van het hof van beroep. Het Hof is van oordeel dat indien een schuldeiser beslag op een onroerend goed heeft gelegd en heeft overgeschreven, een latere overdracht van dat goed hem niet tegenwerpelijk is. Hieruit volgt eveneens dat een daaropvolgend faillissement van de schuldenaar niet in de weg staat aan de verderzetting van het beslag. De redenering dat door de niet-tegenwerpelijkheid van de vervreemding het goed zich nog steeds bevindt in het vermogen van de schuldenaar en dus het faillissement van de schuldenaar verhindert dat het beslag wordt verdergezet, gaat uit van een andere rechtsopvatting. Bijgevolg, faalt dit onderdeel naar recht en wordt het cassatieberoep verworpen.

3. Doctoraatsassistent Insolventierecht, Universiteit Antwerpen.

7. VERZEKERINGEN / ASSURANCES

Béatrice Toussaint[4]

Rechtspraak/Jurisprudence

Cour de cassation 16 avril 2021
Affaire: C.20.0151.N
ASSURANCES
Action récursoire – Assurance responsabilité – Assurance véhicules automoteurs – Article 152 de la loi du 4 avril 2014 relative aux assurances – Notification
VERZEKERINGEN
Regresvordering – Aansprakelijkheidsverzekering – Verzekering motorrijtuigen – Artikel 152 wet van 4 april 2014 betreffende de verzekeringen – Kennisgeving

Par son arrêt du 16 avril 2021, la Cour de cassation précise les exigences imposées à l'assureur par l'article 152 de la loi du 4 avril 2014 relative aux assurances. Selon cette disposition, l'assureur peut, dans la mesure où il aurait pu refuser ou réduire ses prestations, se réserver un droit de recours contre le preneur d'assurance et s'il y a lieu contre l'assuré, à concurrence de la part de responsabilité incombant personnellement à l'assuré. L'assureur est tenu, sous peine de perdre son droit de recours, de notifier au preneur d'assurance ou, le cas échéant, à l'assuré autre que le preneur d'assurance, son intention d'exercer un recours dès qu'il a connaissance des faits sur lesquels cette décision est fondée.

Dans le cas d'espèce, l'assureur RC auto avait notifié à l'assuré en 2013 son intention d'exercer son droit de recours en raison de l'état de l'assuré (intoxication alcoolique et influence de la cocaïne) lors de l'accident. Dans le cadre de l'action récursoire, l'assureur avait demandé à titre principal que la police soit déclarée nulle en raison d'une omission lors de la déclaration du risque (condamnation (conduite en état d'ivresse) antérieure à la souscription de la police intentionnellement omise lors de la déclaration du risque), demande déclarée irrecevable. Il avait intenté, à titre subsidiaire, une action récursoire

4. Avocate au barreau de Bruxelles.